

Một Chuyện Xưa

Contents

Một Chuyện Xưa	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2: Phiên Ngoại	4

Một Chuyện Xưa

Giới thiệu

Thể loại: Thiếu gia công x quản gia thụ, ngược, sinh tử văn, đoản, HEHai mươi năm trước, y và Tạ Cảnh Huyền 5 tuổi,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-chuyen-xua>

1. Chương 1

Nhấp một nhụm trà lạnh, y cười khổ, Tạ thiếu gia vừa tới đây, tới cảnh cáo y không được động vào tiểu công tử nhỏ bé nhà Triệu gia. Y vuốt ve cái bụng đã nhô cao của mình, khẽ thì thầm:

“Biết vậy năm đó không cứu cha các người nữa”

Hai mươi năm trước, y và Tạ Cảnh Huyền 5 tuổi, hai đứa bé trốn nhà đi chơi chạy tới khu rừng ở ngoại ô, vô tình Tạ Cảnh Huyền trúng phải tên độc lạc tới.

Tạ Cảnh Huyền lại chỉ là con của tiểu thiếp – mẹ hắn bị đại nương giết rồi ném xác xuống giếng, cha hắn háo sắc bỉ ổi nào thèm để ý tới đứa con thân phận thấp hèn. Y muốn cứu Tạ Cảnh Huyền nhưng y chỉ là nô bộc trong Tạ gia, tiền quyền không có biết lấy gì cứu người. Tuổi trẻ non nớt, không biết học từ ai, y lấy dao vạch một vết nhỏ trên tay Tạ Cảnh Huyền rồi dùng miệng mình hút máu độc ra, có lẽ ông trời thương xót, Tạ Cảnh Huyền may mắn thoát chết nhưng độc tính của hắn ngấm vào người y, không nhiều nhưng đủ để mạng y không kéo dài quá năm ba mươi tuổi.

Ông trời giúp y nhặt lại mạng của Tạ Cảnh Huyền nhưng cũng không phải giúp không công, trong lúc y trốn trong bếp mê man, Tạ Cảnh Huyền tỉnh, lại thấy người đang ân cần chăm sóc hắn là tiểu công tử họ Triệu, thấy người mời lang trung tới là tiểu công tử họ Triệu – từ đó nhận định Triệu Doãn Tư là ân nhân cứu mạng.

Mười lăm năm sau, Triệu Cảnh Tuyên biết về cái chết của thân mẫu, quyết tâm từng bước, từng bước muốn chiếm lấy Tạ gia để báo thù, mà y – Tần Hoài liên ở bên cạnh bày mưu tính kế giúp hắn. Tần Hoài giúp hắn đạt được Tạ gia nhưng cũng khiến hắn e sợ thủ đoạn của mình.

Ngón tay đang vuốt ve bụng chợt nắm chặt lấy quần áo đang phủ lên cái bụng to như cái trống của y.

Y nhíu mày: “Đau..”

Mồ hôi trên trán túa ra, cơn đau bụng sinh bất chợt tới, thai chưa đủ tám tháng, nhưng y là hoài song thai, hai đứa trẻ có lẽ muốn ra đời sớm.

Hai hài tử, là kết quả đêm nguyên tiêu đó, Tạ Cảnh Huyền nhằm y thành Triệu gia tiểu công tử mà thành.

Y cười khổ, tay vòng ra đỡ dưới bụng. Y cảm thấy bụng mình càng ngày càng nặng nề, trầm xuống, có thứ gì đó muốn thoát ra, tử cung y co thắt lại. Mồ hôi túa ra nhiều hơn, tay còn lại của y run run chống ghế cố sức nâng thân hình nặng nề của y lên.

“ Ah..” Tiếng hét chợt bật ra bị Tần Hoài cắn chặt môi kìm lại.

“ Cố lên, hai đứa ngoan ngoãn ở trong này cho cha, đợi cha làm xong việc này rồi sẽ thành toàn hai đứa. Được không”. Giọng nói y mềm mại, nhưng bàn tay đỡ dưới cái bụng đồ sộ của mình bấu chặt vào da thịt Rất mạnh, nhưng cơn đau bên ngoài không bằng sự dày vò của từng đợt co bóp tử cung.

Y có đứng lên, nhưng hai chân run run khiến y ngã quỵ xuống, cái bụng to lọt giữa hai đùi y. Y ngồi trên đất, quần áo lộn xộn, tóc tai vì mồ hôi ra nhiều mà dính vào khuôn mặt không có gì đặc biệt của y. Độc tính mang trong người bao năm, lại hao tổn tâm cơ giúp hẩn, sức khỏe y vốn như đèn trước gió, suốt tám tháng hoài thai, y bị nhốt ở đây, không người chăm sóc, thức ăn đạm bạc, Tạ Cảnh Huyền đôi khi có đến nhắc nhở y không được động vào Triệu Doãn Tư, nhưng những lần tới chớp nhoáng đó không biết hẩn có biết y đang hoài thai không?

“ Phù.....aaaaaaaaa” Y hít một hơi thật sâu, cố nâng bụng đứng dậy, chỉ là cơn đau tiền sản, nhưng vẫn là quá sức chịu đựng với y.

Y ven theo bờ tường muốn đi ra khỏi hậu viện, nhưng hai đứa trẻ dường như không muốn y làm chuyện liều lĩnh thi nhau quấy đạp trong bụng Tần Hoài, mạnh tới nỗi y thấy bàn chân nho nhỏ của hài tử in trên bụng mình.

Cắn chặt hai hàm răng vào với nhau để nhịn nỗi đau đớn, y lại bước đi, mỗi bước y cảm thấy bụng mình trĩu xuống, có lẽ hài tử lại trôi xuống một chút.

Chật vật khó nhọc ra tới cửa tiểu viện, Tần Hoài thấy một bóng người mặc áo hỉ bước tới. Y đã đau tới nỗi không nhìn rõ phía trước là ai. Rồi y muốn nôn, cúi người nôn khan, Tần Hoài nôn hết cả chén trà vừa uống lúc này, hiện giờ trong miệng y toàn là vị đắng, trong đầu y chỉ có cơn đau chiếm cứ, trong bụng y là hai hài tử thi nhau quấy đạp.

Bóng người mặc áo hỉ nhìn y, khinh khỉnh cười: “ Tần quản gia không tới uống rượu mừng của ta sao?” Là Triệu Doãn Tư – hôm nay cũng là ngày đại hôn của y và Tạ Cảnh Huyền. Hai người đã bái đường xong, nhưng y không ở trong hỉ phòng mà chạy tới nơi này là muốn giương oai giễu võ với Tần Hoài. Triệu Hoài Viễn biết tình cảm của Tần Hoài với Tạ Cảnh Huyền, cũng biết chuyện năm đó Tạ Cảnh Huyền trúng độc, Tần Hoài hút độc ra sao, bởi độc do chính tay y hạ. Năm xưa, cha y muốn giết hết con cái Tạ gia để chiếm gia sản nhà này, sát nhập lại khiến cho Triệu gia của y giàu có hơn. Nhưng sau đó thay đổi kế hoạch, y giả bộ cứu Tạ Cảnh Huyền, giả bộ làm Triệu tiểu thiếu gia đáng yêu, ngoan ngoãn, chơi đùa Tạ Cảnh Huyền, khiến hẩn cười y, sau đó y sẽ khiến hẩn chết từ từ, chết mà không biết tại sao rồi thuận lý thành chương nắm lấy gia sản Tạ gia. Nhưng Tần Hoài nhìn ra được âm mưu của y, ngăn cản y, thậm chí hôm nay Tần Hoài muốn nhân cơ hội hôn lễ nhộn nhịp mà giết Triệu Doãn Tư y.

“ Triệu Doãn Tư, nạp mạng”. Tần Hoài hét lên, đoản đao trong tay lóe sáng dưới ánh mặt trời, đâm thẳng tới Triệu Doãn Tư.

Triệu Doãn Tư phẩy nhẹ tay, Tần Hoài ngã ra đất, Triệu Doãn Tư bước tới, lấy chân đạp lên bụng Tần Hoài.

“ A....” Tần Hoài đau tới mơ hồ. Từng đợt cung lui lại tới, y chống hai khuỷu tay trên đất, ngúc uồn ra sau, lưng cong cong như con tôm. Mỗi đợt co thắt lại đẩy hài tử xuống một chút, hai chân y theo bản năng tách ra. “ Aaaaaa” Tần Hoài không biết nói gì ngoài kêu lên. Mới chỉ là đạo đầu của quá trình sinh sản, cơn co thắt không quá đau đớn, nhưng gần như vượt quá sức chịu đựng của thể lực yếu ớt, cơn đau gần như muốn lấy mạng y. Mấy canh giờ nữa, thực sự bước vào quá trình sinh sản, liệu y sẽ ra sao.

Triệu Doãn Tư thấy y chật vật, chân lại càng gia tăng lực đạo

“ Tàn quản gia, tư thế người lúc này khá giống tiểu quan ở đạo quán, mê hoặc nhân tâm đấy”

Tay Tàn Hoài cào vào mặt đất, y nhất định phải giết Triệu Doãn Tư.

Nhưng y cố thể nào cũng không nhúc nhích được thân thể – nó gần như không phải của y nữa rồi, hai hài tử, phụ thân xin lỗi. Y thức y mơ hồ dần, nhưng trước khi chìm vào hắc ám, y thấy có người đang chạy tới.

Là Tạ Cảnh Huyền

Là cha của các con y

Là công tử của y

Là người y yêu nhất.

“ Tàn Hoài” Tạ Cảnh Huyền hét lên rồi tới bên cạnh y, nâng đầu y dậy, không ngừng gọi Tàn Hoài, Tàn Hoài.

“ Cảnh Huyền” Triệu Doãn Tư không hiểu tại sao Tạ Cảnh Huyền lại có mặt ở đây

“ Triệu Doãn Tư, âm mưu của ngươi ta đã biết” Tạ Cảnh Huyền sắc lẹm nhìn Triệu Doãn Tư

“ Người đâu, đưa Triệu công tử về hỉ phòng, canh giữ cẩn thận” Tạ Cảnh Huyền ra lệnh cho gia nhân. Còn mình thì bế Tàn Hoài đang mê man lên giường, rồi sai người đi gọi lang trung.

“ Ừ...ừ...đau...đau” Tàn Hoài trong cơn mê man rên rỉ. Tay y đặt lên trên bụng, bàn tay nắm chặt quần áo, lông mày nhíu chặt.

Trong mê man, y thấy lại hình ảnh ngày xưa, cùng Tạ Cảnh Huyền chơi đùa, thật vui...Y muốn mãi ở trong giấc mơ của mình, nhưng y cảm thấy bụng mình nặng nặng, cúi xuống nhìn, là cái bụng to to giống nữ nhân đã hoài thai tám tháng, y thấy bụng mình ngày càng nặng, càng trĩu xuống. Y mở to mắt.

“ Người tỉnh rồi?” Tạ Cảnh Huyền mừng rỡ khi thấy Tàn Hoài tỉnh lại.

Tàn Hoài được ôm trong vòng tay Tạ Cảnh Huyền, trên bụng phủ lên một lớp chăn, qua lớp chăn thấy cái bụng tròn tròn nhô cao. Tạ Cảnh Huyền vuốt ve bụng y, nhẹ nhàng nói.

“ Ta đã biết mọi chuyện”

Tàn Hoài bất ngờ, nhưng y không còn sức để hỏi mọi chuyện, cơn đau đang hút dần chút sinh lực còn lại của y.

“ Ân,,ân...a...a...aaaaaaaaa” Tàn Hoài theo bản năng rặn xuống.

Lang trung đang khám cho y vội hô lên: “ Công tử chưa được rặn, nước ối chưa vỡ hiện tại không thể rặn”

“ Tàn Hoài, nghe lời lang trung, hít thở, người cố hít thở”

Tàn Hoài làm theo lời Tạ Cảnh Huyền, hít một hơi thật dài rồi thở ra

“ Phù”

“ Phù”

“Phù”

“ Đúng rồi” Tạ Cảnh Huyền hài lòng, “ Người phải thật bình tĩnh, sinh con cần có thời gian, người ăn chút gì để lấy sức nhé”

Tàn Hoài mệt mỏi vô cùng, y để mặc cho Tạ Cảnh Huyền bố trí. Nhân lúc cơn co thắt dừng lại, y ăn một chút gì đó, nhưng ăn vào lại nôn hết ra.

Một đợt co thắt nữa lại tới, lần này khoảng cách giữa các đợt co thắt gần hơn, nhưng sản đạo vẫn chưa mở. Lang trung có phần sốt ruột, sản phụ gần như không chống chịu nổi với cơn đau.

Tần Hoài nửa nằm nửa ngồi trên giường, lưng tựa vào Tạ Cảnh Huyền, hai chân tách ra, từ bụng đến chân được phủ một tấm chăn mỏng, một cơn đau tới dồn dập hơn, gần như các đợt co thắt cứ liên tục không nghỉ, Tần Hoài cong lưng: “ Ahhhhhhhhhhhh” một dòng chất lỏng thoát ra- màu hồng hồng.

“ Vỡ ối rồi” Lang trung kêu lên. “ Nhưng sản đạo chưa mở” Lang trung gấp tới hỗn loạn.

Nhìn dòng nước từ sản đạo cứ từ từ chảy ra, mang theo cả sự sống của người thanh niên này, ông cảm thấy mình bất lực.

“ Ah” Như nhớ ra bảo bối, ông lao tới hòm thuốc, đổ một ít thuốc ra tay rồi bôi lên sản đạo của Tần Hoài. Đây là thuốc ông mới chế, có công dụng giãn gân cốt, cơ nhuc cuối cùng cũng có tác dụng

“ Cảnh Huyền” Tần Hoài thều thào gọi, sinh mệnh y như đèn sắp cạn. “ Hai đứa trẻ này nhờ công tử chăm sóc chúng, nô tài không có cơ hội được thấy chúng trưởng thành, gọi phụ thân”

Nói rồi y lấy hai tay đặt lên bụng, cố sức đẩy xuống, y đau, bụng y rất đau. Y cảm thấy người bị xé đôi để cho hai đứa trẻ đi ra. Sản đạo của y bị kéo căng thành một lớp mỏng, cuốn quanh đầu hai đứa bé, bị đẩy ra khỏi sản đạo, vì đầu hai đứa trẻ quá to, sản đạo bị rách, máu chảy ướm đầm tẩm đậm trắng bên dưới. Cho đến khi hai đứa trẻ rời khỏi cơ thể Tần Hoài, nơi đó của y đã rách tung tóe, máu thịt lẫn lộn, nhìn vô cùng sợ hãi.

“ Cảnh Huyền, hài tử giao cho người” Tần Hoài nói lời cuối rồi từ từ nhắm mắt.

Đây chỉ là một đoạn, hơi hướng thuần sinh nên cốt truyện còn nhiều lỗ hổng

Đoạn kết quá phi thực tế

Thỉnh mọi người nương nhẹ tay, cũng đừng kỳ vọng cao quá

Kết thúc HE, chắc luôn

2. Chương 2: Phiên Ngoại

Năm năm sau

Trong thành Hàm Dương những người nghèo đang kéo nhau về phía Tạ phủ nhận cháo. Năm nào cũng vào ngày này, Tạ phủ lại mở cửa phát cháo từ thiện để nhớ tới phu nhân đã mất. Kể ra chuyện năm đó cũng chấn động trong thành một thời gian, Tạ lão gia chủ rõ ràng cưới Triệu gia công tử lại đột nhiên từ hôn rồi cưới một người đã chết làm thê tử, người này trước đây lại là tổng quản trong phủ.

Ngồi trong trà quán, Khứ Vân Nhu vừa uống trà vừa nghe mọi người nói chuyện. Năm năm trước thiếu gia từ hôn với Triệu Doãn Tư, cưới thân thể đã chết của bản thân về làm chính thất?

Đúng, Khứ Vân Nhu chính là Tần Hoài, hay nói đúng hơn là Tần Hoài tá thi hoàn hồn. Năm năm trước y tưởng bản thân đã chết, nào ngờ hồn lại nhập vào con trai nhà họ Khứ- Khứ gia là thể gia nhưng hiện tại gia cảnh có phần xa sút. Khứ công tử vì một lần ngã xuống núi mà hôn mê mãi không tỉnh. Tuy tinh thần của Tần Hoài biết rõ mọi chuyện xảy ra xung quanh y, nhưng thân thể của Khứ Vân Nhu vẫn không thể nhúc nhích. Cho đến 3 tháng trước, y mới hoàn toàn tỉnh lại, nay mới được phụ mẫu cho phép ra khỏi nhà.

Y muốn tới Tạ gia xem thử hai đứa nhỏ của mình.

“ Bà con cô các xin hãy từ từ, ai cũng có phần, hết chúng tôi lại nấu thêm” Một nha hoàn hét to. Đoàn người đến xin cháo rất dài, cũng có vài người không bình tĩnh được mà xô đẩy nhau.

“ Tiểu Nhiêu vào bảo người nấu thêm cháo đi” Tạ Cảnh Huyền ra lệnh.

“ Dạ, thiếu gia” Tiểu Nhiêu nhanh nhẹn chạy vào trong phủ.

Tạ Cảnh Huyền chấp tay sau lưng, đứng nhìn hàng người đang xếp hàng, tâm trạng hẩn vẫn xao động mãnh liệt. Năm năm rồi sao nỗi nhớ ngày càng sâu thêm một bậc. Tần Hoài người ở trên trời có đang dõi theo ta và hai hài tử. Đại nhi tử gọi là Tạ Cảnh Thiên, nhị nhi tử gọi là Tạ Cảnh Vũ, hai đứa trẻ luôn hỏi ta về người, hỏi rằng người có về lại không?

Khứ Vân Nhu tới Tạ gia, y nhìn thấy Tạ Cảnh Huyền, đối với y là đã qua một kiếp, Tạ Cảnh Huyền gầy hơn, khuôn mặt thuần thực hơn.

“Tạ lão gia” Y tới chấp tay chào Tạ Cảnh Huyền

“Tần Hoài” lần đầu thấy người này Tạ Cảnh Huyền đã bật ra cái tên đó trong đầu, dù hai người diện mạo hoàn toàn khác biệt.

“Người là ai?” Tạ Cảnh Huyền hỏi hẩn không nhận ra giọng bản thân run run.

“Tại hạ họ Khứ, tên Vân Nhu, nghe nói lão gia đang tìm thầy dạy học cho hai vị công tử nên tới xin được tiến cử bản thân”

“Được” Tạ Cảnh Huyền đáp ứng mà không hề suy nghĩ.

Tạ Cảnh Huyền nhìn Khứ Vân Nhu dạy học, ba tháng, hẩn luôn quan sát Khứ Vân Nhu, càng ngày hẩn càng thấy y giống Tần Hoài, cử chỉ, suy nghĩ, nét cười nhẹ nhàng.

“Thiên nhi, Vũ nhi” Tần Hoài gọi hai hài tử. Mấy tháng nay hẩn đều muốn hai đứa trẻ gọi mình một tiếng phụ thân, nhưng Tạ Cảnh Huyền lúc nào cũng nhìn theo y. Lúc này Tạ Cảnh Huyền cách bọn họ khá xa, y liền đánh liêu. “Hai con có thể gọi ta một tiếng phụ thân được không?”

“Người thật sự là Tần Hoài?” Tạ Cảnh Huyền lên tiếng

Tần Hoài giật mình, y không ngờ bản thân vừa dứt lời thì Tạ Cảnh Huyền đã đứng ở sau lưng. Tạ Cảnh Huyền luôn theo sát động tĩnh của Khứ Vân Nhu, thấy y gọi bọn trẻ lại gần liền đi tới xem tình hình. Ai ngờ lại nghe Khứ Vân Nhu yêu cầu bọn trẻ gọi y là “phụ thân”

“Thiếu gia” Tần Hoài bối rối, chuyện năm xưa không phải y không giận Tạ Cảnh Huyền cũng vì lẽ đó lần này y không bộc lộ thân phận mà âm thầm ở lại Tạ gia, thêm nữa chuyện tá thi hoàn hồn cũng rất là hoang đường.

“Người nhận nhầm rồi, vẫn sinh tên Khứ Vân Nhu, không phải Tần Hoài”

“Không, ta không biết vì lý do gì người lại mang hình dáng này, nhưng ta chắc chắn người chính là Tần Hoài” Tạ Cảnh Huyền xúc động mãnh liệt, hẩn nắm tay Khứ Vân Nhu, ánh mắt hẩn lên tơ máu.

“Thiếu gia, thỉnh chú ý lễ tiết” Khứ Vân Nhu không hài lòng nói.

“Ta nhớ người rất nhiều, Tần Hoài” Tạ Cảnh Huyền dường như không nghe thấy lời của Khứ Vân Nhu, hẩn ôm chầm lấy y nỉ non.

“Đêm nào ta cũng mơ, mơ về hiếu lâm năm xưa, mơ về những ủy khuất của người, mơ về lúc người lạnh ngắt nằm trong vòng tay ta”

“Rồi lại có lúc mơ rằng người vẫn còn sống, cùng Thiên nhi, Vũ nhi ở bên ta”

“Lại có lúc thấy người lạnh lùng khoanh tay nhìn ta, ta gọi người nhưng người cứ đi xa dần”

“Tần Hoài, năm năm tròn ta rất nhớ người”

Tần Hoài bị những lời nói của hẩn làm cho cảm động, Tạ Cảnh Huyền là nam nhân đỉnh thiên lập địa, lại vì y mà khóc, nước mắt của hẩn còn thấm trên áo y. Như chuyện xưa đâu phải qua là qua.

“Thiếu gia, truyện xưa đối với Vân Nhu như thể kiếp trước, là Tần Hoài hay không phải Tần Hoài không quan trọng, quan trọng là hiện tại tâm của ta đối với ngài không có” Khứ Vân Nhu đẩy Tạ Cảnh Huyền ra.

“Ta biết năm đó có lỗi với người, ủy khuất người, nhưng hiện tại ta đã hối hận, Triệu gia cũng bị xử phạt thích đáng. Người có thể ở bên ta một lần nữa không?” Tạ Cảnh Huyền thấy Tần Hoài nói vậy liền trở nên khẩn trương.

Khứ Vân Nhu im lặng không nói. Bảo y không yêu Tạ Cảnh Huyền là dối lòng, tình cảm hơn hai mươi năm đâu phải nói buông là buông được. Nhưng đau khổ mà hấn đối với y năm đó, hơn nữa lúc đó y hoài thai hấn cũng không hề nhận ra. Nếu không phải Triệu Doãn Tư hành xử không cẩn thận để lộ dấu vết, có lẽ hiện tại đã khác. Y có lẽ là không dám tin hấn.

“Thiếu gia, ta là không thể tin người” Tần Hoài nói.

“Ta sẽ khiến người tin” Nói rồi Tạ Cảnh Huyền kéo Khứ Vân Nhu rời đi, để lại hai đứa trẻ vẫn ngơ ngác không hiểu chuyện gì từ nãy đến giờ.

Từ đường

“Đây là từ đường Tạ gia” Tạ Cảnh Huyền vừa nói vừa quỳ xuống

“Liệt tổ liệt tông đưa con bất hiếu Tạ Cảnh Huyền lúc Tần Hoài còn ở bên đã không coi trọng y khiến y thất vọng. Hiện tại con xin lấy máu mình ra thề sẽ đối xử thật tốt với y” Nói rồi hấn rút đoản kiếm bên hông tự đâm vào bụng mình.

Tần Hoài thấy vậy liền vội vàng chạy tới.

“Thiếu gia!”

“Người yên tâm, không vào chỗ hiểm, không chết được. Nhưng ta đây cũng coi như bắt đầu một kiếp mới. Chúng ta bắt đầu lại từ đầu được không?”

“Được” Tần Hoài đáp.

1 tháng sau, thương tích vừa khỏi, Tạ Cảnh Huyền đã vội rước người vào phủ.

“Nếu người sinh cho ta thêm một đôi song sinh nữa thì tốt biết bao”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-chuyen-xua>